

ОГНЕНАТА НАСЛЕДНИЦА

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Heir Of Fire*

Text copyright © Sarah J. Maas 2014

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Превод Александър Драганов

Редактор Вида Делчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1351-7

*И този път на Сюзан, чието приятелство промени
живота ми и даде сърце на тази книга.*

ПЪРВА ЧАСТ

Наследница от пепел

1

Богове, в това противно кралство наистина беше топло.

А може би Селена Сардотиен се чувстваше така, защото от сутринта се излежаваше на ръба на керемидения покрив, закрила очи с една ръка и бавно изпичайки се на слънцето като хляба, който най-бедните жители на града оставяха на прозорците си, тъй като не можеха да си позволят тухлени фурни.

Богове, тя мразеше този хляб. *Тегия*, както го наричаха. Гадеше ѝ се от хрупкавия лучен вкус, който дори шепи вода не можеха да отмият. Щеше да е щастлива, ако никога повече не ѝ се наложеше да яде *тегия*.

Причината бе, че не можеше да си позволи нищо друго, след като пристигна преди две седмици във Вендлин и си проправи път до столицата Варес, точно както ѝ бе наредил Върховния император и самодържец на Земята, кралят на Адарлан.

Налагаше ѝ се да задига *тегия* и вино от каруците на търговците, тъй като парите ѝ свършиха не много след като успя да огледа укрепения варовиков замък, елитната стража и кобалтовите знамена, които гордо се вееха на сухия горещ вятър. Тогава реши да *не* убива посочените ѝ мишени.

Започна да краде *тегия*... и вино. Горчивото червено вино от лозята, опасващи хълмовете край крепостните стени на столицата – първоначално го бе изплюла заради горчивината му, но сега можеше да му се наслаждава. Така беше от деня, в който бе решила, че вече не ѝ пука за нищо.

Протегна се към керемидите зад себе си, към глинената стомна, която бе оставила на покрива тази сутрин. Но, уви, ръцете ѝ не хванаха нищо.

Изруга. Къде бе проклетото вино?

Когато се надигна на лакти, светът се завъртя и стана прекалено ярък. Над нея кръжаха птици, които се държаха на разстояние от белоопашатия ястреб, кацнал на най-близкия комин от сутринта в очакване на закуската си. Отдолу пазарът приличаше на гоблен от звуци и цветове, пълен с ревящи магарета, търговци в познати или чуждестранни одеяния, които размахваха изделията си, колела, които скърцаха на светлия калдъръм. Но къде, по дяволите, бе...

А, ето го. Скрито под една от червените керемиди, за да остане хладно. Там го бе оставила преди цели часове, когато се бе покатерила на покрива на огромния покрит пазар, за да огледа периметъра на дворецовите стени на два квартала от нея. Или да свърши каквото там ѝ се беше струвало полезно, преди да осъзнае, че предпочита просто да се завре в сенките. Сенки, отдавна прокудени от жаркото слънце на Вендлин.

Селена отпи от виното или поне опита. Бе свършило, което ѝ се стори благословия. Богове, наистина ѝ се виеше свят. Трябваше ѝ вода и още малко *тегия*. А може би и нещо за напуканата устна и одраната буза, които си бе спечелила в една от *таверните* на града.

Завъртя се със стон по корем и огледа улицата на дванайсет метра под себе си. Знаеше, че стражите вече са на пост – както знаеше и какво правят онези стражи по стените на замъка. Бе запомнила смените им и как отварят масивните порти, водещи към замъка. Стори ѝ се, че рода Ашривер и потомците му приемат сигурността си много на сериозно.

Десет дни бяха изминали от пристигането ѝ във Варес, след като си домъкна задника от крайбрежието. Не понеже изгаряше от желание да избие мишените си, а понеже градът бе толкова огромен, че ѝ се стори по-подходящо да се

промъкне, отколкото да се разправа с официалните лица, посрещащи емигрантите с *така великодушна* програма за работа. Да обиколи столицата ѝ се бе видяло забавно след седмиците бездействие в морето, където бе можела само да лежи в каютата си или да точи оръжията си в полурелигиозен транс.

„Ти си една страхливка, нищо повече“ – ѝ бе казала Нехемия.

Всеки звук от точилото беше ехо. *Страхливка, страхливка, страхливка*. Тази дума я преследваше на всяка левга, измината по вълните. Бе се заклела да освободи Ейлве. Затова между миговете на отчаяние, гняв и печал, между мислите за Каол, Ключовете на Уирда и всичко, което бе изгубила и оставила зад себе си, Селена реши да следва един план при пристигането си по тези брегове, колкото и безумен да бе той. Да намери и унищожи Ключовете на Уирда, преди кралят на Адарлан да създаде ужасната си армия. Бе готова да се самоубие, само и само да постигне това.

Само тя, само той. Така трябваше да бъде, без повече изгубени животи, освен нейния, без повече покварени души, освен нейната. Само чудовище можеше да унищожи друго чудовище.

След като се налагаше да е тук заради неуместните добри намерения на Каол, поне можеше да получи отговорите, които търсеше. Имаше един човек в Ерилея, живял във времената, в които Ключовете бяха притежавани от нахлудата демонска раса, създавала ги толкова могъщи, че се наложило да бъдат крити хиляди години, докато споменът за тях не изчезне. Кралицата на елфите Майев. Тя знаеше всичко и това не бе особено изненадващо, предвид факта, че бе по-стара и от смъртта.

Първата стъпка от глупавия ѝ план бе проста – да намери Майев, да разбере как е възможно да унищожи Ключовете и да се върне в Адарлан. Това поне можеше да направи. За Нехемия... и още много хора. Нищо друго не ѝ бе останало.

Само пепел, бездна и ненарушима клетва, която бе издълбала в плътта си. За приятелка, която бе разбрала каква е всъщност.

Затова, когато стигнаха най-голямото пристанище във Вендлин, не можа да не се възхити на предпазливостта, с която корабът приближи брега – изчакаха безлунна нощ, а след това, като обиколиха тайните канали покрай защитния риф, натъпкаха Селена и останалите бежанки от Адарлан в камбуза на кораба. Това бе разбираемо – рифът бе основната защита, която задържаше легионите на Адарлан далеч от тези брегове. Това бе и част от мисията ѝ като кралски шампион.

Имаше и друга задача – да попречи на краля да екзекутира Каол и роднините на Нехемия. Той ѝ бе обещал, че ще направи тъкмо това, ако тя се провали в задачата си да открие плановете за морската отбрана на Вендлин и да убие краля и принца на традиционния летен бал. Тя обаче не мислеше за това, когато пристигнаха в пристанището и бегълките бяха поведени като овце от местните официални лица.

Много от жените бяха страшно изплашени. Очите им сияеха като ехо от ужасите, сполетели ги в Адарлан. Затова дори след като в хаоса на пристигането съумя да излезне от кораба, Селена остана на един близък покрив, докато жените приближаваха сградата в търсене на дом и работа. Официалните лица от Вендлин обаче можеха да ги отведат където си искат и да направят с тях каквото си искат. Да ги продадат или наранят. Те бяха бежанки. Нямаха права. Нямаха защита.

Не бе останала обаче само заради параноята. Нехемия щеше да остане, докато не се увери, че жените са в безопасност. След като бе сигурна, че бежанките ще са добре, Селена хвана пътя към столицата. Да научи как да влезе в замъка бе просто нещо, което да занимава ума ѝ, докато се мъчеше да реши как да изпълни първите стъпки от плана си. Първо се опита да спре да мисли за Нехемия.

Всичко се бе развило добре – лесно и просто. Криеше се в малките храсти и хамбари по пътя и преминаваше през провинцията като сянка.

Вендлин. Земя на митове и чудовища, на легенди и кошмари, придобили плът и кръв.

Самото кралство се ширеше върху топъл каменист пясък и гъста гора – все по-зелена по хълмовете, чиито върхове ставаха по-заострени и извисяващи се с навлизането във вътрешността на страната. И брегът, и земята около столицата бяха сухи, слънцето сякаш бе пощадило само най-здравите зеленчуци. Беше много различно от подгизналата и замръзнала империя, която бе оставила зад гърба си.

Това бе земя на изобилието и възможностите, в която хората не вземаха това, което искат, просто така, където вратите не се заключваха и всички по улицата вървяха усмихнати. Но Селена не се интересувахе дали ѝ се усмихват, или не. Напротив, с напредъка на дните осъзна, че ѝ става все по-трудно да се интересува от каквото и да било. Каквито и решителност и гняв да бе имала при напускането на Адарлан, те бяха отекли в нищото, което сега я поглъщаше.

Минаха четири дни, преди да съзре огромната столица, построена в подножието на планините. Варес, градът, в който майка ѝ бе родена. Биещото сърце на кралството.

Макар да бе по-чист от Рифтхолд и с не така неравномерно разпределени между висшите и нисшите класи богатства, Варес си оставаше столица – с крайни квартали и мрачни улички, с проститутки и измамници. Не ѝ бе трудно да намери подземния му свят.

На улицата под нея трима от стражите на пазара спряха да поговорят и Селена подпря брадичка на ръце. Като всички стражи в кралството, и тези бяха облечени с леки брони и носеха по няколко оръжия. Според слуховете войниците на Вендлин бяха обучени от елфите да бъдат бързи, коварни и безпощадни. По десетки най-различни причини тя не искаше да научава дали това е вярно. Бе факт, че са много

по-наблюдателни от колегите си в Рифтхолд, макар да бяха пропуснали асасина близо до тях. Но Селена разбираше, че тези дни е заплаха най-вече за себе си.

Дори и като се печеше на слънце по цял ден, дори и като се къпеше в един от градските фонтани всеки път, когато успееше, продължаваше да усеща лепкавата кръв на Арчър Фин по кожата си, по косите си. Въпреки шума и ритъма на Варес чуваше стона му от онзи тунел, когато го бе пробола в стомаха. Въпреки виното и жегата продължаваше да вижда Каол и ужаса, изкривил лицето му, когато осъзна елфическата ѝ кръв, чудовищната сила, която можеше да я погуби, и това колко куха и черна е отвътре.

Често се питаше дали е отгатнал загадката, която му бе казала в пристанището на Рифтхолд. И ако бе научил истината... Селена не си позволяваше да мисли за това. Сега не бе моментът да разсъждава за Каол, за истината или за онези неща, оставили душата ѝ толкова празна и изтощена.

Селена внимателно докосна напуканата си устна и се намръщи на стражите от пазара. От това устата я заболя още повече. Беше си заслужила синината от боя, който бе предизвикала снощи в таверната – бе изритала един мъж в топките и когато той се съвзе, бе, меко казано, ядосан.

Свали ръка от устата си и огледа стражите. Те не приемаха подкупи от търговците, не ги заплашваха и тормозеха като колегите си в Рифтхолд. Всички войници и официални лица на това място бяха еднакво... добри.

По същия начин, по който бе добър Галан Ашривер, престононаследникът на Вендлин.

Селена събра някакви остатъци от раздразнението си и се изплези. На стражите, на пазара, на ястреба, кацнал върху близкия комин, на замъка и принца, който живееше в него. Искаше ѝ се да не бе свършвала виното толкова рано.

Бе минала седмица, откакто разбра как може да влезе в замъка – три дни, след като бе пристигнала във Варес. Седмица след ужасния ден, в който плановете ѝ пропаднаха.

Повя хладен вятър, който ѝ донесе ароматите от близката улица – мащерка, кимион, лимон, върбинка. Тя вдиша дълбоко и им позволи да пречистят замаяната ѝ от слънцето и виното глава. От съседен планински град долетя звън на камбани и някъде оттам прозвуча весела песничка. Нехемия щеше да се влюби в това място.

И така, с една мисъл светът ѝ потъна в бездната, която живееше в нея. Нехемия никога нямаше да види Вендлин. Нямаше да се разходи из пазара за подправки. Нямаше да чуе планинските камбани.

Сърцето на Селена натежа в гърдите ѝ.

Планът, който бе имала при пристигането си във Варес, бе перфектен. През часовете, в които бе огледала защитите на краля, бе мислила как може да открие Майев и да научи истината за Ключовете. Всичко вървеше чудесно до...

До прокълнатия от боговете ден, в който бе забелязала пробойната в защитата на стражите от южната стена, образуваща се всеки ден в два часа следобед. Докато не бе разбрала как работи механизма на вратата. Докато Галан Аш-ривер не се бе появил през портите, видим ясно от мястото, където се бе свила върху покрива на един благородник.

Не външният му вид ѝ спря дъха. Не смуглата кожа и тъмна коса, не това, че дори отдалече видя тюркоазените му очи – *нейните* очи, причината, поради която обикновено вървеше със спусната качулка по улиците.

Спряха го *поздравите*. Начинът, по който хората го поздравиха. Него, техния принц. Те го обожаваха. Красивата му усмивка и леката му броня блестяха на прекрасното слънце, а той и войниците му минаха покрай тях по пътя за север, за да продължат да обикалят блокадата. Принцът, нейната мишена, лично участваше в блокадата срещу Адарлан. И хората го *обичаха* заради това.

Тя проследи принца и хората му през града, като скачаше от покрив на покрив. Една стрела между тюркоазените му очи и той щеше да е мъртъв. Тя обаче го последва чак

до крепостните стени и поздравите ставаха все по-шумни. Хората хвърляха цветя. Всички те се гордееха със своя съвършен, прекрасен принц.

Стигна вратите на замъка точно когато те се отвориха, за да го пуснат. И когато Галан Ашривер препусна към залеза – на война, за слава и в битка за мир и свобода, – тя остана на покрива загледана, докато той не се превърна в малка точкица в далечината.

След това отиде до най-близката таверна, подпали най-кървавия и брутален побой, в който бе участвала досега, и изчезна миг преди градската стража да се появи и да арестува всички. Тогава, докато носят ѝ кървеше по ризата и докато плюеше кръв по калдъръма, тя реши, че няма да прави нищо.

В плановете ѝ нямаше никакъв смисъл. Нехемия и Галан можеха да поведат света към свободата. Стига Нехемия да бе жива. Заедно, принцът и принцесата щяха да победят краля на Адарлан.

Нехемия обаче бе мъртва, а глупавата и жалка клетва на Селена не струваше и калта, по която стъпваха хора като Галан. Тя бе постъпила глупаво, давайки тази клетва. Дори Галан не правеше особено впечатление на Адарлан, въпреки че командваше цяла армада. А тя бе само един човек. Нищожество. Щом Нехемия не бе успяла да спре краля... Планът да се свърже с Майев бе абсолютно безсмислен.

За щастие, все още не бе попаднала на елф – на нито един от тях, – нито пък на фея или на каквато и да е магия. Направи каквото можа, за да го избегне. Дори преди да забележи Галан, бе стояла настрана от пазара, на който имаше всичко – от бижута до отвари и зони, запазени за улични артисти или наемници, предлагащи талантите си, за да си изкарват хляба. Научи в кои таверни ходят магьосници и никога не отиде да ги види, понеже всеки път, когато доловеше частица от тази енергия, чувстваше гърчещото се древно нещо в себе си.

Бе изминала цяла седмица, откакто се бе отказала от плана и бе изоставила всеки опит да се интересува от каквото и да е. Подозираше, че ще минат още много седмици, преди да реши, че *тегията*, горчивото вино по покривите и побойите, целящи просто да я накарат да изпита нещо, наистина ѝ омръзват.

Но сега гърлото ѝ бе пресъхнало, а стомахът я болеше. Затова Селена внимателно се подаде от края на покрива. Бавно, но не заради стражите, а защото главата наистина я болеше. Не знаеше дали няма да падне. Погледна тънкия белег на дланта си, докато се спускаше по отточната тръба към улицата на пазара. Тя вече ѝ напомняше само за жалкото обещание, което бе дала над полузамръзвания гроб на Нехемия преди около месец, за всички, които бе провалила. Също както аметистовия пръстен, който бе изгубила на хазарт и бе успяла да си върне още преди изгрев слънце.

Въпреки всичко, което се бе случило, и ролята на Каол в смъртта на Нехемия, дори след като бе унищожила всичко, което можеше да съществува между тях двамата, не бе способна да остави пръстена му. Бе го изгубила три пъти на карти, но всеки път си го бе връщала – по един или друг начин. Понякога кинжал, опрян в ребрата, се оказваше победителен от каквито и да е думи.

Селена предполагаше, че е цяло чудо, че е стигнала до уличката, където сенките за момент я ослепиха. Постави ръка на студената каменна стена, позволи на очите си да се приспособят към тъмното и накара света около себе си да спре да се върти.

Леле, беше се съсипала. Чудеше се защо ѝ пука.

Смрадта на скитницата я блъсна право в носа, още преди да успее да я види. Широките пожълтели очи и напуканите устни, оголили зъби, за да изсъскат:

– Повлекана! Да не съм те видяла пред вратата си отново!

Селена се отдръпна и премигна към скитницата и вратата ѝ... която бе ниша в стената, претъпкана с боклуци и торби

– явно всичко, което жената притежаваше. Самата тя бе прегърбена, с немити коси и почти беззъба. Селена премигна отново и лицето ѝ се фокусира. Мръсна, луда, побъркана.

Селена вдигна ръце и отстъпи крачка назад, а после и още една.

– Извинете.

Жената се изхрачи на калдъръма пред прашните ѝ ботуши. Твърде уморена, за да бъде отвратена или ядосана, Селена щеше да се отдръпне, ако не бе видяла себе си, докато вдигаше очи от хракката.

С мръсни парцаливи дрехи на петна, некъпана и миризлива... тази женица я бе помислила за друга скитница като нея самата. Която ѝ иска дома на улицата.

Просто *прекрасно*. Бе ударила ново дъно. Някой ден можеше да ѝ е смешно, ако успееше да се сети за това. Вече не помнеше откога не се е смяла.

Поне се успокои, че по-зле не може да стане.

Но тогава зад гърба ѝ с дълбок глас се засмя мъж.

✧ 2 ✧

А мъжът на улицата бе елф.

След десет години, след всичките екзекуции и палежи, елф вървеше към нея. Истински елф. От плът и кръв. Нямаше как да му избяга, когато изникна от сенките на няколко метра. Скитницата в нишата и останалите пешеходци по улицата притихнаха напълно и Селена отново чу камбаните от далечните планини.

Висок, широкоплещест и сякаш изваян от мускули, той бе мъж, от който се излъчваше сила. Спря в един пращен стълб от светлина. Сребърната му коса блестеше.

И сякаш деликатно заострените уши и леко удължените зъби не бяха достатъчни, за да уплашат до смърт всички на улицата, включително вече хленчещата женица зад Селена, на лицето му имаше и зловеща черна татуировка, отпечатала се на потъмнялата му от слънцето кожа.

Знаците можеха да минат и за украшение, но тя помнеше достатъчно от елфическия език, за да разпознае думите, макар и артистично изписани. Татуировката започваше от слепоочието му и се спускаше надолу по челюстта и врата, където се скриваше зад светлата туника и палтото, които носеше. Селена подозираше, че символите продължават надолу по цялото му тяло, скрити заедно с поне половин дужина оръжия. Когато посегна към собствения си скрит под палтото кинжал, тя осъзна, че елфът щеше да е красив, ако не бе блясъкът в боровозелените му очи, обещаващ насилие.

Щеше да е грешка да го нарече млад или да го сметне за нещо различно от воин, дори ако не броеше меча на гърба му и страховитите ножове на кръста му. Движеше се със смъртоносна грация и увереност и оглеждаше улицата все едно е бойно поле.

Дръжката на кинжала бе топла в ръката ѝ, а докато заставаше в бойна стойка, Селена с изненада установи, че се страхува. Достатъчно, че мъглата, притъпяваща чувствата ѝ през последните няколко седмици, да се разсее.

Елфът тръгна по уличката. Високите му до коленете ботуши не издаваха нито звук, докато стъпваше по калдъръма. Няколко от клошарите наоколо се скриха, други тръгнаха към слънчевата улица или най-близките врати. Където и да е, само да не му попадат пред очите.

Селена разбра, че е дошъл за нея, още преди погледите им да се срещнат. Досети се и кой го е изпратил.

Протегна се към амулета, Окото на Елена... и с изненада установи, че той вече не виси от врата ѝ. Бе го дала на Каол – единствената закрила, която бе способна да му задели, преди да напусне. Вероятно го бе хвърлил веднага след като бе узнал истината. А после се бе върнал към утешителната роля на неин враг. Може би бе казал и на Дориан. Може би двамата бяха в безопасност.

Преди да се поддаде на инстинкта да тръгне обратно по водосточната тръба нагоре по покрива, тя се замисли върху плана, от който се бе отказала. Ами ако някой от боговете все пак съществуваше и бе решил да ѝ подхвърли нещичко?

Трябваше да види Майев.

А този бе един от елитните ѝ воители. Готов. За нея. И не особено щастлив, ако съдеше от свирепата аура около него.

Докато елфът я оглеждаше, уличката остана тиха като гробище. Ноздрите му се разшириха внимателно, все едно...

Все едно я подушваше.

Изпита леко задоволство от това, че смърди ужасно, но не тази миризма бе привлякла вниманието му. Не, това бе

миризмата, отбелязваща *нея* – нейния род, нейната кръв, това каква е. Ако изречеше името ѝ пред всички тези хора... тогава Галан Ашривер щеше да се върне на бегом у дома. Стражите щяха да вдигнат тревога. А *това* не бе част от плана ѝ.

Мръсникът изглеждаше готов на подобно нещо, само за да покаже кой командва. Тя обаче събра сили и тръгна бавно към него, като се опита да си спомни какво щеше да направи преди няколко месеца, преди светът да пламне с огньовете на ада.

– Добра среща, приятелю – измърка тя.

– Определено.

Тя пренебрегна смаяните лица около тях и го прецени на око. Стоеше неподвижен така, както само безсмъртен можеше. Наложил си да успокои дишането и ритъма на сърцето си. Вероятно можеше да ги чуе, да надуши всяка емоция в нея. Нямаше да го заблуди с дързост, не и след хиляда години – вероятно бе живял толкова. Вероятно нямаше и как да го победи. Тя наистина бе Селена Сардотиен, но той бе елфически воин, и то не отскоро.

Спря на няколко крачки.

Богове. Беше огромен.

– Каква прекрасна изненада – каза тя достатъчно силно, че да я чуят останалите. Дори не можеше да си спомни последния път, когато бе изричала цели изречения. – Не трябва ли да се видим при крепостните стени?

Слава на боговете, не се поклони. Свирепото му лице дори не помръдна. Нека мислеше каквото си иска. Бе сигурна, че тя не е каквото е очаквал. Бе се разсмял на това, че другата скитница я бе взела за себеподобна.

– Да вървим – каза само той с дълбокия си и някак отегчен глас, който отекна в камъните. Обърна се и излезе от уличката. Бе готова да заложи пари, че кожената броня по ръцете му крие оръжия. Изкуши се да му отговори нещо грубо, колкото да го изкара от равновесие, но хората все още

зяпаха. Той вървеше бавно и спокойно, без да поглежда към тях. Тя не знаеше дали е впечатлен, или е отвлечен от нея.

Последва елфическия воин на ярката улица и през гъмжащия от народ град. Той не се интересуваше от хората, които прекратяваха всякаква работа и го зяпаха. Не я изчака да го настигне, когато отиде до две съвсем обикновени кобили, вързани на съвсем обикновен площад. Ако паметта не я лъжеше, елфите по принцип имаха далеч по-хубави коне. Вероятно бе пристигнал в друга форма и бе купил тези тук.

Всички елфи имаха своя животинска форма. В момента Селена се намираше в своята – тленно човешко тяло, толкова животинско, колкото и птиците, които кръжаха над нея. Каква ли обаче бе неговата? Можеше да е вълк, помисли си тя, с тази туника, прилепнала по него като козина, с тези толкова тихи стъпки. Или дива котка, ако съдеше по елегантната му походка.

Той яхна по-едрата кобила и ѝ остави пъстрото животно, което изглеждаше по-заинтересувано от това да хапне нещо, а не от пренебрегване през полята. Така ставаха две. Но бяха отишли твърде далеч без каквото и да е било обяснение.

Тя натовари торбата си на седлото и наклони ръцете си така, че ръкавите да скрият следите от окови. Следите от това къде е била. В крайна сметка, не бе негова работа. Нито пък на Майев. Колкото по-малко знаеха за нея, толкова по-малко щяха да могат да използват срещу ѝ.

– Познавала съм и други мрачни воини, но ти май ги биеш.

Той килна глава към нея и тя продължи:

– О, здравей! Мисля, че знаеш коя съм, затова няма да ти се представям. Но преди да тръгна накъдето и да е, бих искала да знам кой си ти.

Той сви устни и огледа площада със зяпащите ги хора – и те веднага си намериха някаква работа. Когато се пръснаха, отвърна:

– Видя достатъчно от мен, за да научиш това, което ти

трябва.

Говореше общия език, а акцентът му бе едва доловим и привлекателен, ако Селена си позволише да отбележи. Меко и протяжно мъркане.

– Чудесно. Но как да те наричам? – Тя сграбчи седлото, но не скочи върху него.

– Роуан. – Татуировката му сякаш попиваше слънцето, толкова тъмна, че изглеждаше като току-що направена.

– Е, Роуан... – О-о, той изобщо не хареса тона ѝ. Очите му се присвиха предупредително, но тя продължи: – Мога ли да попитам накъде отиваме?

Сигурно бе пияна, от алкохол или от апатия, за да му говори така. Не можа обаче да се спре, макар боговете, Уирда и нишките на съдбата да изглеждаха готови да я върнат към първоначалния ѝ план.

– Накъдето си призована.

Ако успееше да види и разпита Майев, не се интересува-ше как ще стигне до Доранел или с кого ще пътува. „Стори това, което трябва да бъде сторено“ – бе ѝ заръчала Елена. В типичния си стил, не ѝ каза какво трябва да стори във Вендлин, но сигурно бе по-добро от това да яде препечен хляб, да пие евтино вино и да я мислят за скитница. Може би след три седмици щеше да се върне с лодка до Адарлан с отговори на всичките си въпроси.

Това трябваше да я окуражи. Вместо това тя тихо се качи на кобилата, безмълвна и без желание за приказки. Последните минути разговор я бяха изтощили напълно.

Бе по-добре, че и Роуан не изглеждаше разговорлив, докато излизаха от града. Стражите само им махнаха от стени-те. Неколцина дори отстъпиха.

Докато яздеха, Роуан не я попита откъде е и какво е пра-вила през последните десет години, когато светът бе отишъл по дяволите. Дръпна бялата качулка над сребърната си коса и продължи напред, макар да бе лесно да се разпознае, че е различен, че е воин, представляващ закона.

Ако бе толкова стар, колкото си мислеше, вероятно тя за него не бе нищо повече от прашинка, искрица живот на фона на безкрайния пламък, който представляваше безсмъртието му. Вероятно би я убил, без да се замисли, преди да продължи към следващата си задача, и нямаше да се смути от края на съществуването ѝ.

Но това не я притесни толкова, колкото очакваше.